

„Hold din Kæft!“ bed Jørgen ham af uden at tage Øjnene bort fra sin Kone. „Der er ingen, der har spurgt om din Mening. — Men nu er jeg forresten lige glad med det hele! I maa sgu gerne grine af mig! Værsgo!“

Han drejede sig omkring paa Hælen og slentrede bort med Hænderne i Lommerne. Men et Øjeblik efter vendte han tilbage, tog igen Pengesedlen ud af Tegnebogen og rakte sin Kone den over Bordet.

„Du skal ha' den! Værsgo! Du kan gøre med den, hvad Fanden du vil. Jeg gider ikke se den mere. Du kan købe Hat og Muffe eller Silkekjole for den eller hundrede Natpotter — ganske som du behager! Saa tag den dog!“

Uden at røre sig saae Fru Maja stejlt paa ham med et foragteligt Blik.

„Du skulde dog tage den! Den kunde ellers let gaa op i Røg ligesom Lotterisedlen. I saa Fald vil du maaske tro, at jeg ikke er nogen Pengesnob.“

„Nap den dog fra ham, Maja!“ raabte Frøken Susse. „Det gale Menneske!“

Men Fru Maja rørte sig ikke. Hun saae ham vedblivende stift i Øjnene med et Blik fuldt af Trods og Had.

„Jeg giver dig endnu ti Sekunders Betænkningstid,“ sagde Jørgen og tog sit Ur op. „En — to — tre — fire.“

Indtil dette Øjeblik havde ingen andre end Fru Maja troet, at han vilde gøre Alvor af sin Trusel. Men nu foer de alle op med et Skrig. Jørgen havde løftet Pengesedlen op til Lampeglasset, og ved Ordet „ti“ satte han Ild i den. Om det saa var Frants Møller, kom han i en